

EN EVS-FRIVILLIGS OPLEVELSER I DET MAKEDONSKE

Hvordan starter man lige en artikel om sine oplevelser som en ikke-længere-ny-udklækket EVS volontør? Oplevelser er bestemt ikke er en mangelvare som frivillig i Balkanregionen, nærmere bestemt den lille by Kavadarci i FYR Makedonien. Dette har nu været mit hjem i lidt over fem måneder og vil være det fem endnu, før turen går tilbage til Danmark.

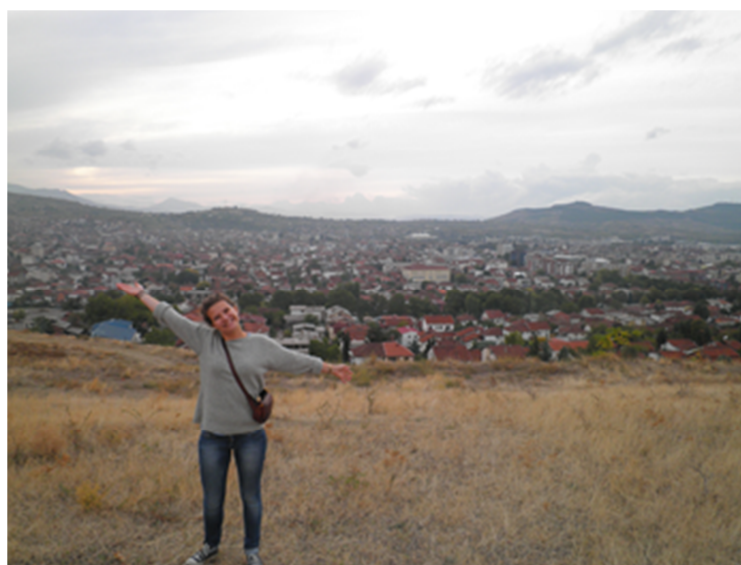
Vinhøst og tyrkisk kaffe

Mit projekt og omdrejningspunkt hernede er omkring ungdomscenteret Kreativ Kavadarci. Her realiserer jeg projekter, workshops og events, alene eller sammen med de 3 andre EVS volontører, som jeg arbejder og bor sammen med. Vi er uden tvivl, hvad man kan kalde et internationalt team, med hvad det medfører af udfordringer og innovative, anderledes ideer.

Med workshops som 'stupid culture' og pantomime til den internationale dag for frivillighed, er der gang i den med kreativiteten i centeret. Hverdagen, der først er begyndt så småt at indfinde sig nu, er aldrig den samme.

Denne afvekslende hverdag indeholder alt - lige fra dans til tyrkisk kaffe og vinhøst. Kavadarci er centrum for makedonsk vin- og spiritusproduktion. Dette kan især mærkes om efteråret, hvor alle familier har travlt med at høste deres vinmarker, lave vin og den stærke lokale drik rakia efter alle kunstens regler.

Makedonien indeholder kort sagt en masse muligheder, men som EVS frivillig er ét sikkert, dagen, ugen og måneden afhænger af egen indsats, kreativitet og innovative gejst.

Dog er det ikke kun Kavadarci og Makedonien jeg har haft mulighed for at stifte bekendtskab med. Jeg har haft rig mulighed for at rejse under mit EVS-projekt, og jeg har derfor allerede været i Grækenland, Serbien, Bosnien Hercegovina, Israel, Jordan og Vestbredden indenfor de sidste 5 måneder. Ligeledes tilbyder Makedonien i sig selv masser af spændende og meget smukke steder, som uden tvivl vil blive meget mere udforsket fra min side i de kommende måneder.

10 bliver til 46

Sproglige udfordringer mærkes tydeligt i den lille by, hvor det bestemt ikke er en selvfølge, at indbyggerne taler engelsk.

At gå på basar og købe grønsager var i starten både skræmmende og svært, men efterhånden er det blevet et godt sted at øve det makedonske sprog.

Ligeledes er der en gevaldig sprogbarriere, når jeg underviser mine dejlige 46 børn i engelsk, med hvem kommunikation primært er gennem en makedonsk hjælper (tolk) eller ved kropssprog. Dog er barrieren ikke større end den kan overkommes, hvilket bedst kommer til udtryk i den udvikling antallet af elever har gennemgået, fra at være 10 til i dag at være 46 – med nye hver gang.

Børn fra engelsk undervisningen

Organisering – en by i Makedonien

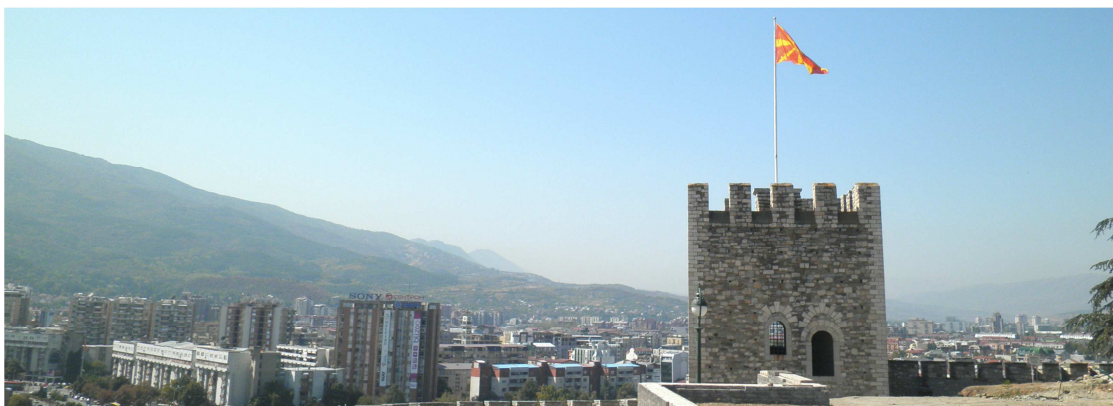
Det, der optager det meste af min hverdag, er projekterne, der formuleres og udføres af ”Solidaritetsgruppen”, som er en nyoprettet gruppe til humanitære projekter. Vi har indtil nu lavet en spørgeundersøgelse om frivillighed rundt i byen og er i gang med et kunstprojekt i samarbejde med et dagcenter Som inkarneret, organiseret ordensmenneske med kalender og notesbøger har mødet med den makedonske organisationsstruktur været en lærerig oplevelse. To tilgange, som ”Solidaritetsgruppen” søger at binde bro imellem: den Nanna´ske danske tilgang og den Kreativ makedonske.

International fredsdag på torvet i Kavadarci sammen med to venner fra projektet med det daglige center for handikappede

Uforudsigelighed

Intet, af det jeg laver i min vekslende hverdag, var, hvad jeg havde forestillet mig, inden jeg tog afsked hjemme i juli. Engelskundervisning, starte en projektgruppe, hjælpe med vinhøst, lave basket-turneringer og at være med til at lave en avis, er alt sammen super sjovt at lave sammen med mine kollegaer samt nye venner. Især alle mine nye venner, bofæller og arbejdskollegaer, de unge i centeret og andre skønne makedonere gør denne tid til noget jeg bestemt ikke ville være foruden. Og noget det bestemt ikke er: er kedeligt og forudsigeligt.

Udsigt over Skopje